

EL DOCTOR JEKYLL ESTAVA TRANQUIL

Al cap de quinze dies, per una excel·lent casualitat, el doctor va celebrar un d'aquells agradables sopars amb cinc o sis vells amigots, tots homes de prestigi i d'intel·ligència i amants del bon vi; i el senyor Utterson s'ho va fer venir bé per quedar-se una estona més, quan els altres van haver marxat. No era nou, això, sinó que ja ho havia fet força vegades. Aquells qui apreciaven Utterson, l'apreciaven molt. Als amfitrions els agradava de retenir l'aspre advocat, després que els lleugers de cor i els fluixos de llengua haguessin marxat; els agradava seure una estona i gaudir de la seva discreta companyia, tot entrenant-se per a la solitud, deixant que el silenci ric d'aquell home asserenés les seves ments, després dels excessos i la tensió de la diversió. El doctor Jekyll no era cap excepció a aquesta regla; i ara que seia a l'altre costat del foc (un home d'uns cinquanta anys, alt, fort, de faccions serenes, potser una mica murri, però carregat de qualitats i d'amabilitat) es veia que sentia un afecte intens i sincer pel senyor Utterson.

—Fa molt que tinc ganes de parlar-vos, Jekyll —va començar l'advocat—. És per allò del vostre testament, sabeu?

Un observador atent hauria descobert que el tema resultava desagradable, però el doctor se'n va sortir alegrement.

—Estimat Utterson —va dir—, no heu estat de sort, amb aquest client. No he vist mai ningú tan angoixat com vós ho vaau estar pel meu testament; això si no comptem aquell pedant i poqueta cosa d'en Lanyon, tan preocupat pel que anomena les meves heretgies científiques. Sí, ja sé que és bona persona, no poseu mala cara, una persona excel·lent, i és cert que voldria tornar-lo a veure; però això no treu que sigui un pedant i poqueta cosa; un pedant vulgar i ignorant. Ningú no m'ha decebut mai tant com en Lanyon.

—Ja sabeu que jo no el vaig aprovar —va insistir Utterson, esquivant amb tota la intenció el tema acabat d'encetar.

—El meu testament? Sí, ja ho sé —va respondre el doctor, una mica sec—. Això ja m'ho heu dit.

—Doncs us ho torno a dir —va continuar l'advocat—. Darrerament, m'he assabentat d'unes quantes coses del jove Hyde.

El rostre atractiu del doctor Jekyll va empal·lidir fins als llavis, i una ombra li va enfosquir els ulls.

—No en vull sentir res més —va dir—. Em sembla que ja havíem decidit oblidar-lo, aquest assumpte.

—El que m'han explicat és horrible —va dir Utterson.

—Això no altera res. Vós no compreneu la meva situació —va respondre el doctor, de manera una mica incoherent—. Em trobo en una situació molt dolorosa, Utterson, en una situació molt estranya... molt estranya. Es tracta d'un assumpte d'aquests que no s'arreglen parlant-ne.

—Jekyll —va dir Utterson—; em coneixeu prou bé, sabeu que es pot confiar en mi. Sigueu sincer, parleu-me amb confiança; no tinc cap dubte que us podré ajudar.

—Benvolgut Utterson —va respondre el doctor—, sou molt amable, el que dieu és d'una amabilitat immensa i no trobo paraules per agrair-vos-ho. Confio plenament en vós, parlaria amb sinceritat davant vostre abans que davant de cap altre, sí, fins i tot abans que davant meu, si això fos possible. Però de debò que no és el que us imagineu; no és res de tan greu i, només per tranquil·litzar-vos, us diré que, en el moment en què ho decideixi, em puc alliberar del senyor Hyde. Us dono la meva paraula; i us vull tornar a expressar el meu agraïment. Només voldria afegir una última cosa, Utterson, que estic segur que no us prendreu malament: es tracta d'un assumpte privat i us demano si us plau que us n'oblideu.

Utterson va rumiar una estona, mentre contemplava les flames.

—No dubto que teniu raó —va dir finalment, començant a aixecar-se.

—Doncs bé, ja que hem encetat el tema, i espero que per darrera vegada —va continuar el doctor—, hi ha un punt

que voldria que us quedés ben clar. Tinc un interès molt gran pel pobre Hyde. Ja sé que l'heu vist; m'ho va dir, i em temo que devia ser una mica mal educat. Però de debò que aquest jove em desperta un interès molt gran i sincer; i si jo desaparegués, Utterson, voldria que em prometéssiu que tindreu paciència amb ell i procurareu que rebi els seus drets. Estic segur que ho faríeu, si sabéssiu tota la història; i em trauríeu un gran pes del damunt si m'ho prometíeu.

—No puc fer veure que algun dia arribaré a apreciar-lo perquè no serà així —va respondre l'advocat.

—No us demano això —va implorar Jekyll, posant una mà sobre el braç de l'altre—; només demano justícia; només us demano que l'ajudeu per mi, quan jo ja no hi sigui.

Utterson no pogué evitar de deixar anar un sospir.

—Entesos —digué—. Us ho prometo.